

ЪН ХИКЪОН

РАЗГОВОР С НЕПОЗНАТ

ЧЕТИРИ РАЗКАЗА

София, 2014

This book is published under the support of the Daesan
Foundation (대산문화재단) – Seoul, Korea

Преводът е направен по:

아내의상자 (Кутиите на жена ми)

그녀의세번째남자 (Мъж номер три)

타인에게말걸기 (Разговор с непознат)

열쇠 (Ключ)

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не
може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да
било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © by Eun Heekyung (은희경)

© Яница Иванова, Со Йънг Ким, превод, 2014

© Издателство „Изток-Запад“, 2014

ISBN 978-619-152-477-8

— ТЪН ХИКЪОН —

РАЗГОВОР С
НЕПОЗНАТ
ЧЕТИРИ РАЗКАЗА

Превод от корейски
Яница Иванова
Со Йънг Ким

Съдържание

Кутиите на жена ми	7
Мъж номер три.....	45
Разговор с непознат	111
Ключ	141

КУТИИТЕ НА ЖЕНА МИ

Влизам да хвърля последен поглед на стаята на жена ми.

Сред стените с потъмнели сини тапети, от обърнатото към стената бюро в немски стил и креслото до прозореца се разнася някакъв неясен аромат. А и тези кутии...

Жена ми имаше много кутии. В едната лежи избродирана покривка за маса, която жена ми цял един сезон си бодеше пръстите да направи. В друга пък стои сноп писма. Всички те са толкова стари, че листата им са пожълтели, а мастилото вече се е размазало. Напоследък нито веднъж не съм виждал да идва писмо за нея. Има и кутия с пенетчогори*, което една лекомислена приятелка ѝ купи веднага щом разбра, че е забременяла. Тя пометна три месеца по-късно и не можа да зачене отново. Въпреки това жена ми пазеше тези неща. В кутиите бяха раните, белязали миналото ѝ. Хората помнят раната по белега, който остава, след като тя зарасне. Жена ми трупаше кутии в ъглите на стаята, за да съхрани белезите.

Отварям една от кутиите. Вътре има обикновен гердан от мидени черупки. Помня, че го купихме от един крайбрежен магазин за сувенири по време на сватбеното ни пътешествие. Спомням си ослепителното море в очите на съпругата ми, нейния смях, който се стичаше на капки, отправени към морската шир, толкова бистри, че да ти се прииска да ги задържиш в дланта си.

Обаче жена ми вече я няма. Както капакът на бюрото в немски стил е неминуемо захлупен, а жълтият ѝ молив

* Дреха за новородено бебе в Корея. (Всички бележки под линия са на преводача.)

с гумичка, който стоеше винаги върху бюрото, е погребан завинаги в мрака, така и съществото, наречено моя съпруга, е изтрито напълно.

Утре ще дойдат служителите от фирмата за пренасяне, ще сложат цялата стая в една по-голяма кутия и ще я отнесат. Така стаята на жена ми ще изчезне напълно.

– Остават няколко месеца от периода, за който сте платили наема. Защо се местите? Напоследък наемите растат главоломно, а вие дори се изнасяте на загуба. Нещо хубаво ли ви се е случило? – запита хазяинът, а на мен не ми дойде нищо наум да му отговоря.

Едва сега разбирам защо. Реших да замина, когато разбрах колко тежко ще ми бъде да чакам жена ми да се върне в стаята си.

Значи ли това, че ако стаята ѝ изчезне, и аз ще спра да я чакам? Не! Но не мога ей така да стоя и да я чакам.

Ако трябва да направя нещо... то първото ще е да я прокълна. Трябва да наточа гнева си на точиларски камък като ръждясал нож, без изобщо да съм предполагал, че ще го използвам за съпругата си, за да не оставя ни най-малка прошка. Трябва ясно да видя как от ножа бавно се стича тъмна вода, мокри сивия точиларски камък, после прониква в почвата и я напоява, а след като изляе чиста вода, ще видя как върху точилото блесва сребърното острие на ножа. Как мога да ѝ простя?

Приближавам се бавно до прозореца. Усещам странната миризма, която витае из стаята, да докосва ноздрите ми. Сякаш е от сложен отдавна в чекмедже и вече развалил се инсектицид, или пък от някакъв непознат аромат, наръсен върху изсушените цветя. Но очевидно не е мирисът на жена ми.

До прозореца стои креслото ѝ. Освен бюрото това е единствената мебел в стаята. Жена ми често се свиваше във него и спеше там през деня. Казваше, че креслото е

дълбоко и удобно като гроб. Присвила колена към гърдите си, тя приличаше на буба, свита на кълбо под някое листо.

Спомням си нощите, когато се мъчех да проникна в здраво свитото ѝ тяло. „Ние сме семейство. Това е нещо естествено, което носи наслада“ – казвах аз, а тя доближаваше устни до бузата ми и въпреки че прошепваше „Така е, искам да правя най-доброто за теб“, тялото ѝ оставаше все така студено. Трябваше да галя леко и търпеливо онава подобно на планинка място в центъра на тялото ѝ, за да се появи влага по сухата ѝ кожа. Когато влизах в едва разтворената ѝ плът, тя обгръщаше здраво раменете ми и промълвяваше без сила: „Обичам те.“ И всеки път очите ѝ бяха влажни. Какво ми стори тя!

Започвам да се разхождам из тясната стая. Стъпвам тежко върху линолеума на пода, сякаш за да покрия цялата стая с моите следи. Миналата седмица аз я захвърлих там. Бях решил да не я убивам, но все едно съм я убил.

Излизам от стаята. Едва когато протягам ръка към дръжката на вратата, откривам източника на лошата миризма. Отвътрешната страна вратата е украсена с тъмночервен венец, а мирисът се носи от изсушените ароматни треви, от които беше направен. Тъмна сянка на времето, което крепи образа, докато е жив – до оня момент, когато душата изчезне. Изсушени цветя.

Гроб, в който се носи лек мирис на консерванти. Излизам от стаята, жена ми я няма. Няма ги дори изсушените ѝ цветни венци.

Преместихме се в новозастроения град през март миналата година. Преди това живеехме в блок в Каннам* – там, където се намира известната клиника по стерилитет.

* Южната просперираща част на Сеул.

Наемите в новия град бяха доста по-ниски, така че за същите пари наехме тристаен апартамент. Жена ми се зарадва, че се е сдобила със собствена стая. Казваше, че къщата е чиста и въздухът – свеж и че най-много ѝ харесва това, че може да гледа как минава влакът. Всъщност досегах се, че най-много се радваше, че повече няма да посещава клиниката по стерилитет. Както и да е, изглеждаше така, сякаш в този квартал щяхме да имаме това, от което се нуждаехме, тоест „промяна“ и „по-разнообразен живот“.

Отначало жена ми имаше различни планове за новия ни живот – нови пердета, нови стайни цветя, нови шкафове и т.н.

– Трябва да окача пердета. Какъв цвят ще бъде подходящ? – запита ме тя веднъж, докато превключвах каналите на телевизора с дистанционното.

Една танцова трупа изчезна от екрана и се появи човек, който също като мен седеше на диван и гледаше телевизия. Диванът беше на червени рози, както и пердетата отзад.

С очи, все още вперени в екрана, обърнах само брадичката си към жена си и отвърнах:

– Ами, какво ще кажеш да са на рози?

Натиснах отново дистанционното и се появи офис. Без сериозно да се замислям, промених мнението си.

– Какво ще кажеш за транспаранти? Изглежда чисто.

– Не искам!

В думите ѝ усетих сила, та бързо я погледнах. Беше навела глава и белеше ябълка, така че виждах само тесния ѝ тил. Обърнах разсеян поглед отново към телевизора. Едва по-късно разбрах грешката си. Жена ми мразеше всичко, което можеше да се свърже с болница. Въпреки това лицето ѝ бе спокойно, когато ми подаде парче ябълка, забучено на вилица. Както обикновено, ядяхме плодове и гледахме късните новини.

Крайчецът на устните на говорителката се беше повдигнал нагоре, сякаш всеки момент щеше да избухне в смях. В същия момент в горния десен ъгъл на екрана се появи надпис „Весел дъждец“. Говорителката, запазвайки същото изражение, съобщи за очаквания дъжд от голове по време на Световното първенство по футбол, което се откриваше същата вечер, и това щеше да бъде компенсация за „дъжда“. В следващия миг, когато се наведе да прочете текста на новините, изражението ѝ внезапно се промени и доби строгия поглед на умел говорител. Вдясно на екрана се беше появил надпис „Америка, стратегия за премахване на трима Ким“. „Относно правителството: през 1980 г. под ръководството на Америка Шин Хьонхуак води...“, започна тя с трениран глас. По интонацията изглеждаше, че вместо „стратегия“ се има предвид „монополно предаване от тяхната телевизия“. После, само след секунда, на екрана изплува лицето на единия от тези Ким – на президента. Появи се, сякаш за да каже нещо важно, но само „заяви сериозно“ пред населението намерението си да стане „президент на околната среда“ и отново изчезна.

– Всичките трима президенти, които познавам, говореха със същия тон. Като чуеш такава интонация, си мислиш, че това е някаква велика личност – каза жена ми.

Вместо да отговоря, аз забих вилицата си в последното парче ябълка, останало в чинията.

Следващата новина беше за миешките мечки и кукувиците. През цялата зима хората се грижат за тях, а през пролетта ги изпращат обратно в демилитаризираната зона. Върху муцуната на миешката мечка на екрана имаше надпис „Закрила за дивите животни“.

Жена ми пак заговори като на себе си. Не си спомняла много добре, но май била чела, че дивите животни трябва да се изпращат в планината през зимата. Като прекарвали

зимата без храна, по-бързо свиквали с факта, че са диви животни. Някъде била слушала за историята на един американец, когото щели да дадат под съд, защото убил мишка. Дали не било в чуждестранната рубрика преди няколко дни? Той убил мишката, която ядяла домати в задния му двор, и май се надигнали от Агенцията за закрила на животните. Едва се отървал, тъй като приложили закон, според който защитените животни не подлежат на защита, ако причиняват щети.

„Що за богата страна, която си няма друга работа, освен да прави такъв проблем за убиването на една мишка – факт, който може да мине, без да се вдигне шум?“ – помислих си аз, но не казах нищо. Започвах новините за пазара на акциите, така че просто отново вперих поглед в тях.

След като изключих телевизора, се пъгнах в леглото със седмичното списание за актуални събития. Жена ми миеше чинията от плодовете, така че дойде малко по-късно в леглото. Ръцете ѝ бяха студени. Придърпах дланите ѝ и ги пъгнах в пижамата си в областта на слабините. Тя леко се засмя. Обичах я. Мислех си, че знам всичко за нея.

Жена ми беше завършила за секретарка в специализиран колеж, но казваше, че не си спомня почти нищо от това, което бе учила там. Поначало искала да постъпи в художествена академия. Малката стая по изобразително изкуство, където учела последната година от гимназията, се намирала на третия етаж в дървена сграда и била доста студена. Заради миризмата от печката обаче винаги трябвало да оставят прозореца леко отворен. Мястото ѝ било точно до този прозорец. Тя рисувала скици упорито, докато отдясно я изгаряла парата от големия чайник на печката, а отляво ухото ѝ замръзвало от студения вятър. Малко по малко обаче свикнала с мириса на изгорели въглища. От време на време си наливала гореща вода от чайника

и я слагала на перваза на отворения прозорец, откъдето духало. Не след дълго водата изстивала до нужната температура и тя пиела с нея лекарства против главоболие.

И тази година денят за приемни изпити за университета бил доста студен. Жена ми е зиморничава и майка ѝ ѝ била изплела вълнено поло. Тя не била добра плетачка, та направила отвора горе прекалено стегнат. Когато обличала пуловера за пръв път, жена ми доста се изтормозила, докато се напъха в него. Облякла го с мъка, а все ѝ се струвало, че някой я души. Пуловерът бил толкова стегнат, че трябвало да гледа само в една посока, тъй като не можела да си движи врата. Кръвта ѝ се качвала в главата ѝ и тя се задушавала, но майка ѝ била доволна.

Когато стигнали до рисуването с водни бои, главоболието ѝ вече било нетърпимо и непрестанно чувала шум от течаща вода. В края на коридора, в близост до стаята, в която се провеждал изпитът, имало чешма. Оттам изпитваните си наливали вода в метална тубичка, слагали я до себе си и топели четките си в нея, докато рисували с неподвижно изражение. Без съмнение звукът идвал от коридора. Тя си помислила, че някой не е затворил кранчето и казала на квестора: „Извинете, може ли да отида да затворя чешмата?“ Квесторът дори не скрил учудването си от странния ѝ въпрос, но все пак ѝ кимнал да отиде. Тя отворила вратата, излязла в коридора и изтичала до чешмата. Кранчето било здраво затворено. Тя се върнала и сграбчила четката, но звукът от течаща вода не спирал. Отново ѝ позволили да излезе, но когато отишла да затвори чешмата, пак някой я бил изпреварил и кранчето било затворено. На третия път дори не поискала разрешение от квестора, а направо излязла в коридора. Върнала се бързо и взела четката, но звукът от течаща вода все я теглел към кранчето. Не я свъртало в стегнатия пуловер. Квесторът не откъсвал очи от нея. Този път тя отишла до

вратата, хванала дръжката и я задърпала с всички сили. Вратата дори не помръдвала. Лицето на квестора вече изразявало известно състрадание. „Госпожице, какво правите?“ „Вратата е отворена.“ „Отворена ли?“ – квесторът се загледал в добре затворената врата, примигнал и след малко леко потупал момичето по раменете с израз на дълбоко разбиране. „Хайде, хайде, успокойте се!“ Тя просто тръгна, накъдето той я повел, върнала се пред статива и май хванала четката, но изведнъж я захвърлила. Захванала да дърпа с две ръце полото си и да крещи: „Водата капе! Моля ви, нека някой да я спре! И вратата, затворете я, моля! Вратата! Вратата!“

Събудила се в болницата на университета, в който кандидатствала. Според диагнозата било естествено да се чувства притеснена заради изпита, нямало ѝ нищо особено и трябвало да остане няколко дни в болницата, за да се стабилизира напълно. Там тя постоянно спяла. Странното обаче е, че щом дойдело време за лекарствата, се събуждала. Единственото нещо, което правела, докато била будна, било да пие лекарства и след малко отново заспивала.

Беше забравила името на автора, но често ми е говорила за романа „Под стъклен похлупак“*. Както кучето на Павлов, при звън от звънец и хората започвали да отделят слюнка, за да пият лекарства – като изкуствено отглеждани.

Жена ми каза, че животът ѝ не се е преобърнал от това. Тя беше обикновен, дори невзрачен човек. След като завършила специализирания колеж, постъпила на работа в малка фирма. Там се занимаваше с приемане на обаянията. Вземаше ниска заплата и докато харчеше основните си спестявания, срещна мен и се оженихме. Аз, от една страна, бях обикновен съпруг, но относно храната бях малко придирчив. Жена ми не умееше да приготвя нови и

* „Bell Jar“ е знаменит роман на Силвия Плат.

разнообразни ястия, но, за щастие, готвеше сносно. Знаеше добре кое на какъв огън се готви, затова в супата от соев сос не се чувстваше рибеният вкус на аншоа или пък стипчивият вкус на соевия сос. Пържената ѝ риба сабя не залепваше за грила, а ставаше хрупкава и отвътре, а омлетът ѝ беше леко препържен, мек и здраво завит. Освен това жена ми подреждаше добре. Нокторезачката и резервните батерии, четката за дрехи и бормашината винаги си стояха на едно и също място, в банята висеше добре изварена кърпа, а в камерата на хладилника имаше чист лед, който не миришеше на ядене.

Жена ми не обичаше много да излиза навън. Не даваше вид да е особено щастлива, ако някой дойдеше въкъщи. В годината, когато се оженихме, родителите ми се преместиха да живеят при брат ми в Канада. Май имахме късмет, че ги нямаше, та никой не ѝ се бъркаше в домакинството. Като изключим онази вятърничава приятелка, която ѝ подари пенетчогорито, и един приятел земляк, който се занимаваше с продажба на застраховки, нямаше хорам които да я посещават. При нея идваха само добродетелни хора, привързани силно към другите, или пък хора, които имаха някаква цел. След като се преместихме в новия си дом, струва ми се, че тя дори и на тях не съобщи новия си телефон.

Когато оставаше сама, жена ми или домакинстваше, или прелистваше вестници и списания. Обичаше също да чете книга на бюрото в немски стил в стаята си. Прочете най-разнообразни книги, но сякаш не трупаше знания от тях като други хора, не обогатяваше емоциите си. Помнеше само малко неща от прочетената книга и в повечето случаи погрешно я интерпретираше посвоему. Тя самата си го знаеше. Дори и когато говореше за „Под стъклен похлупак“, започна както винаги несигурно: „Не знам дали е така, но доколкото си спомням...“ Тя поставяше прочете-

ната книга в кутия. Вместо да трупа спомените в паметта си, ги слагаше в кутия, затваряше я с капак и ги захвърляше там. През останалото време спеше.

Често се случваше да се обадя през деня от фирмата и тя да не вдигне. Когато я питах: „Как спиш толкова дълбоко?“, ми отговаряше: „Когато гледам блоковете от балкона, ми се доспива.“

– Колкото и да гледаш, са си все същите прозорци, все същите подредени като нарисувани детски площадки пейки, дървета, маркировка на паркинга и плочки на тротоара. И хората, които минават пред търговската сграда – сякаш е определено да бъдат само няколко души. Подобни найлонови пликове, сходно облекло. Дори и небето, като го погледнеш, все е горе-долу в същия скучен и еднакъв цвят и дори въздухът и мирисът са по същия калъп – казваше жена ми. – В новозастроения град няма улици. Всичко е препречено от големите сгради. Дори и да изляза да се поразходя, пътят изведнъж свършва и просто се връщам. Има само големи булеварди. И като пресека няколко пъти булеварда край големите сгради, съм толкова изморена, че ми се доспива – дори твърдеше тя.

Сънят на съпругата ми беше учудващо дълбок. Когато беше болна или разтревожена, дори когато беше ядосана, тя спеше. Една неделя, преди да се преместим в новия ни дом, малко ѝ се ядосах. Бях спал следобеда, а като станах и разгърнах вестника, с изненада открих, че икономическата страница е изрязана. Жена ми обясни, че я отрязала, за да прочете статията от обратната страна. „Как така режеш вестник, който дори още не съм прочел?“ – възразих аз, а тя опита да се оправдае. Май си мислеше, че е нещо незначително, и затова не личеше да съжалява много. По това време бях станал ръководител на екип по нов проект, та нервите ми се бяха опънали. Не проявих разбиране, нито пък търпение да изслушам погрешните ѝ и нелогични

обяснения. „Не искам да те слушам!“ – изкрещях аз и тя онемя от изненада. След малко стана и започна да чисти с прахосмукачката. Аз си взех якето и излязох навън.

Погледът ми се натъкна на табелата на новия фризьорски салон до магазина пред къщи. Тъкмо беше станало време да ходя на фризьор, та влязох и се постригах. След това ядът ми вече беше попреминал, купих от съседната сладкарница кремки, които жена ми много обича, и натиснах звънеца на входната врата. Жена ми обаче не отвори. Прерових джобовете си, но ключът ми не беше в джобовете на костюма ми. Не ми оставаше нищо друго, освен да отида отново до магазина, за да звънна от телефонната кабина. Тя не вдигаше. Тичешком се върнах и звъннах на вратата на съседите. Помолих ги да ми помогнат, като им обясних, че трябва да мина през техния балкон, за да вляза въщи. Когато излязох обаче на балкона, установих, че разстоянието между балконите е прекалено голямо и доста опасно. От телефона на съседите отново се обадох въщи. Туптенето на сърцето ми беше по-шумно от звъна на телефона. Якето ми се надигаше заради ускореното ми дишане. Съседът ми взе телефонен указател от магазина и докато търсех ключарско ателие, ръцете ми трепереха. Докато чаках ключаря, държах телефона и постоянно звънях въщи. След малко той дойде, натоварил сандъче с инструменти отзад на мотоциклета си, и доста се обърка. Резето отвътре било дръпнато и затова ключът не се превъртал. Не обърнах внимание на съседа, който ме дърпаше за ръкава, и се затичах към опасния, но единствен път към жена си. Ако тогава ключарят не ме попита дали може да изкърти пантите на вратата, от силното желание да спася жена си щях да направя някоя погрешна стъпка, да падна от осмия етаж и да умра. След всичката тази врява вратата бе разбита като с взрив, а когато влязохме вътре, видяхме жена ми да спи свита на дивана. Само на няколко крачки от разбитата врата.

Понякога се сещам за този случай, като я гледам да спи свита на креслото. Образът ѝ как спи край кутиите със захлупени капаци се е запечатал в съзнанието ми. Видът ѝ е като тогава – дръпнала резето към света, който я е наранил, и спи.

Една сутрин жена ми изкрещя:

– В къщата ни всичко изсъхва!

В ръцете си държеше чиния със изсъхнал като пясък ориз. „Виж чинията със соев сос!“ И сосът се беше поизпаририл и втвърдил и бяха останали само купчинки потъмняла сол. „И ябълките, ако ги оставиш за една нощ, се сбръчкват. Изглежда, циментените стени поемат влагата. Така и аз ще изсъхна и ще се сбръчкам. След сън имам чувството, че влагата е изчезнала от тялото ми и то скърца.“

Аз я успокоявах, като леко я мъмрех, че не е проветрявала и затова влажността е намаляла. Веднъж, като се сетих, я попитах какво ще каже за аквариум, в който да отглеждаме тропически риби. Жена ми страшно се изненада. Точно така. Гледала по новините как от аквариумите се изпарявала по цяла шепа вода, защото блоковете са сухи отвътре. „Циментените стени изпиват всичката вода в къщата. Накрая дори ще изпият всичката вода от аквариума. Това не са стени, а смукачи.“ В събота се върнах вкъщи с овлажнител, който бях купил. Жена ми дори не го отвори. Май си мислеше, че е предмет, който се използва само в болниците. Аз не бях съгласен, но прецених, че ако се обсъждат и такива подробности, семейството ще започне да те уморява, и просто се отказах да поставям този въпрос. Съпругата ми постоянно ми предаваше със сериозен тон новини, които изобщо не ме интересуваха. „Та, за детската градина до супера... Петлите в опитното поле не пеят сутрин, а всеки ден пеят през деня. Излизам аз до супера и изведнъж: „Кукуригу“... отначало много се стрясках.“ Освен това добавяше и някакъв свой коментар: „Тъй като напоследък начинът

на живот се е изменил, няма нужда петлите да пеят рано сутрин. Нали вече дори кучетата и котките се разбират добре.“ В такива моменти все разглеждах седмичното списание или насочвах погледа си към последните новини, та само поклащах разсеяно глава на няколко пъти.

Животът ни беше относително спокоен. Ежедневието на жена ми си бе същото като от времето, преди да се преместим. Цялата ни пролет мина без пердета, но аз нямаше защо да съм недоволен от съпругата си. Точно тогава в празния апартамент до нас се нанесе онази жена.

Онзи ден се прибирах вкъщи от работа и се изненадах при неочаквания лай на куче.

– В съседния апартамент се нанесе жена – обясни жена ми. – Съпругът ѝ работи в клон на компанията в чужбина. Има двама синове в началното училище, така че общо са трима.

Кучето не беше спряло да лае.

– Занапред ще е доста шумно...

Жена ми пое сакото ми и го окачи на закачалката. После извади от чекмеджето изгладени памучни панталони и тениска с поло и ми ги подаде.

– Откакто ти влезе, е така. Изглежда, лае всеки път, щом чуе асансьора.

Тя, изглежда, не се противопоставяше много на лая на кучето. Който и да се преместеше в съседство, ѝ беше безразлично дали е куче, или човек. Обаче след като посети съседския дом, започна да се интересува от тях.

– Имахме събрание на входа на долния етаж и като си тръгнахме, съседката ме покани на чай у тях. Тази къща е толкова претрупана!

– Така ли?

– Като се започне още от антрето – поставки за чадъри, за писма, закачалки за ключове... В хола пък има не само диван, но и столове, дори люлеещ се стол, гардероб

в ъгъла, бар, не знам кое – какво е, но както и да е, навсякъде обаче е затрупано с мебели. Всичко е покрито с някакви покривки, дори и термотенджерата за ориз, а по стените няма нито едно празно място. Украшения, стайни цветя, кукли... май е посещавала какви ли не кръжоци по интереси.

– Изглежда, обича да украсява дома си.

Потърсих дистанционното и включих телевизора.

– Такъв ѝ бил характерът. Казва, че ако има празно място, се чувства самотна.

– Така ли?

– Вече ходи на плуване и масаж. Казва, че тъй като не прекарва много време въщи, отглежда кучета заради децата.

Тук жена ми спря. Не знам какво си мислеше, но се хвана за ръба на дивана и го стисна, като не го пусна доста дълго време. После скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да се защити, и каза:

– И двете кучета още са кутрета.

– Две!

– Да.

Жена ми беше здраво сплела ръце и изведнъж ставите на ръцете ѝ изпъкнаха.

– Сдобила се е с тях три дни след раждането им. Вързала ги е с дълга желязна верига за дръжката на вратата на хола. Казва, че децата ги наказали, тъй като били обърнали млякото. Двете кутрета обаче така са се овързали, че не могат да направят и крачка сами.

Жена ми каза, че двете кутрета били вързани заедно за дръжката на вратата и докато си играели, веригата се оплела около вратовете им. Представих си смешния вид на кученцата, които са си играели невинно, докато веригата не се е оплела и не е започнала да ги дърпа за шията. Жена ми обаче се просълзи.

– Започнали да си дърпат вратлетата от прекомерна обич.

Според жена ми двете кутрета били много различни. Едното имало лъскава козина и било охранено, а другото било много слабо, козината му окапвала на места и не изглеждало много добре. Когато съпругата ми се приближила, дебелото куче замахало леко с опашка, но слабото куче, въртейки се, отстъпило една крачка назад, излаяло и оголило леко зъби. Тогава момчето, което било в пети клас, излязло с бисквита в ръка. Охраненото кутре замахало с опашка и направило крачка към него. Дебелото и слабото куче били вързани заедно за шията, така че и слабото трябвало да се помръдне. Хърбавото кутре май мразело момчето. „Баф“, излаяло то, запънало се и отказвало да се движи, но така веригата само се впивала все повече във врата му.

Бисквитата паднала точно пред лапите на дебелото куче. Охраненото псе дръпнало слабото напред, а предните му лапи се наклонили и то се олюляло. Мръсното хърбаво кученце заквичало и едва се удържало на предните крака. Като видяло това, съседското момче не му дало нищо, ритнало го и извикало: „Ти, бе, ако искаш да оцелееш, първо трябва да си смениш характера.“ После си влязло в стаята. След като разказа всичко това, жена ми се наведе и захлупи лице ръцете си. Понякога тя ме изненадваше – или ядосваше – така.

Успокоявах я:

– Всички момчета са такива пакостници. Защо плачеш като дете за такива глупости?

– Не е за това.

– Защо тогава? Мъчно ти е за кученцето ли?

Тя само поклати глава. След малко сякаш се успокои и стана да приготви масата за вечеря.

Тази нощ в леглото тя пъхна ръка в пижамата ми, поглади корема ми, ръката ѝ се плъзна нагоре и започна да

гали зърната на гърдите ми. Кръвта ми завря. Зърната ми настръхнаха и в същото време усетих как мъжествеността ми нараства. Оставих списанието, което четях, до леглото.

Както винаги, тялото на жена ми беше студено. Ръцете, с които обгръщаше врата ми, бяха силни, но долната част на тялото ѝ сякаш не бе нейна, някак не беше естествена. Щом ръцете ми стигнаха под кръста ѝ, тя бързо прошепна: „Обичам те, скъпи.“ Беше със затворени очи. Влажните ѝ мигли трепнаха бързо няколко пъти и все още със затворени очи, рече: „Влез! Бързо!“ Кожата ѝ беше мека, но трудно се отваряше, сякаш бе облечена в броня. В онзи ден дори малкото възвишение не можа да извади вода от дълбокия кладенец в нея. Трябваше да ме приеме, като изтърпи болката, но когато влязох, усетих, че тялото ѝ е много горещо. Каза, че е щастлива, като видя, че съм се задоволил.

После обаче, когато се върнах от банята, тя изненадващо запита:

– Скъпи, нали всъщност не си се отказал да имаме деца?

Досега умишлено избягвахме въпроса с децата. Освен това за пръв път жена ми обелваше дума за това. Тя редовно посещаваше клиниката по стерилитет и изпълняваше всичко, което ѝ нареждаха. Никога не съм се замислял дали тя иска деца, или не. Честно казано, и аз лично не съм се замислял сериозно. Бях просто един обикновен съпруг, който смяташе, че да живееш значи да подготвяш всички неща, необходими за живота.

– Замислих се защо нямаме деца – промълви тя сякаш на себе си, гледайки гневно към шкафчето. – Знам защо.

Какво? Да не би да бе разбрала нещо, което не можах да открият дори в специализираната клиника! Безмълвно се върнах в леглото и легнах до нея. Тя заговори за амери-

канския филм, който била гледала отдавна – преди повече от десет години. Както обикновено, започна с „Не съм сигурна дали беше точно така, но...“ и ми каза следното:

– Разказът е за едно семейство. Бащата е скитник, така че упоритата майка отглежда трите хлапета. Един ден майката умира. Грижата за децата поемат социалните служби. Бащата чува новината и отива да ги потърси, но както знаеш, той е безработен, а, може би се досещаш, и алкохолик. Служителят в чистите и спретнати социални служби любезно го отпраща. Настояват, че в полза на децата трябва да се откаже от родителските си права. Бащата обича децата, така че с радост се отказва дори от удобната си свобода заради тях. Бори се, но човек, който не отговаря на условията, не може да победи. След като губи битката, все опитва да се промени. Няколко пъти го уволняват, но в крайна сметка си намира работа. След много перипетии най-после си слага безупречна вратовръзка и отива в социалните служби. Децата обаче вече са настанени на различни места и той успява само да разбере, че не могат да му кажат нищо за тях. Бащата почти полудява. Преравя всякакви документи, подмазва се на какви ли не хора, обикаля какви ли не социални заведения и семейства на осиновители и след много усилия най-сетне ги намира. Само че пристига твърде късно. Децата са правили много опити да избягат и да отидат при баща си – така едното дете е било пребито от осиновителите си и умира, а другото заболява от аутизъм. А пък третото е настанено в изправителен дом, където... бива кастрирано.

– Ужасна история! – добавих аз разсеяно.

Ужасното си е ужасно, но какво общо имаше тази история със стерилитета на жена ми? Станах и запалих цигара. Потърсих с поглед седмичното списание, което бях хвърлил преди малко, и изведнъж жена ми каза с решителен глас: